

تاریخچه و اهمیت مراقبت:

تب خونریزی دهنده ویروسی کریمه کنگو (CCHF) یک بیماری خونریزی دهنده تب دار حاد است که بوسیله کنه منتقل می شود و در آسیا، اروپا و آفریقا وجود دارد. مرگ و میر بالا دارد و همه گیریهای داخل بیمارستان آن نیز شایع هستند. با وجودی که بیماری مخصوص حیوانات است ولی موارد تک گیر و همه گیری های ناگهانی این بیماری در انسانها نیز اتفاق می افتد.

عامل بیماری:

عامل بیماری برای نخستین بار از خون افراد بیمار در مرحله بروز تب و همچنین از کنه بالغ جدا شده و با توجه به قابلیت فیلترپذیری بعنوان یک نوع ویروس توصیف گردید.

راه انتقال بیماری:

ویروس (CCHF) اصولاً در طبیعت بوسیله کنه های سخت گونه Hyalomma منتقل می شود. ویروس (CCHF) توانایی انتقال از طریق تخم و نیز انتقال در مراحل مختلف بلوغ کنه را دارد. مهمترین راه آلودگی کنه، خونخواری کنه نابالغ از مهره داران کوچک می باشد. یک بار آلودگی موجب می شود که در تمام طول مراحل تکامل آلوده باقی بماند و کنه بالغ ممکن است عفونت را به مهره داران بزرگ مثل دامها منتقل کند، ویروس یا آنتی بادی های آن، در کنه های مناطق وسیع دنیا پیدا شده است و عفونت در انسان پس از گزش کنه آلوده یا له کردن آن روی پوست نیز ایجاد می شود. حیوانات اهلی از طریق گزش توسط کنه آلوده میشوند. بیماری در حیوانات اهلی هیچگونه علائم مشخصی ندارد و خطر انتقال بیماری در انسان از طریق ذبح حیوان آلوده و یا تماس با پوست و یا لاشه حیوان آلوده ایجاد میشود. همچنین تماس با خون و بافت بیمار آلوده به خصوص در مرحله خون ریزی یا انجام هرگونه اعمالی که منجر به تماس انسان با خون، بزاق، ادرار، مدفوع، استفراغ آنها گردد باعث انتقال بیماری میشود. بیمار در طی مدتی که در بیمارستان بستری است بشدت برای دیگران آلوده کننده است، عفونت های بیمارستانی بعد از آلودگی با خون و یا ترشحات بیماران شایع میشود. افرادی که بیشتر در معرض خطر میباشند عبارتند از: دامداران و کشاورزان، کارگران کشتارگاهها، دامپزشکان و کارکنان بهداشتی درمانی و کارکنان بیمارستانها. شیوع بیماری در فصول گرم سال همزمان با فصل فعالیت مخزن بیماری (کنه ها) میباشد.

اصول مراقبت تب های خونریزی دهنده :

- مشخص شدن جمعیت مورد هدف
- توجه مسئولان و ارائه کنندگان خدمات بهداشتی درمانی در خصوص تب های خونریزی دهنده
- وقایع اتفاق افتاده در هر مکان و در هر جمعیتی و حتی علائم بالینی در هر بیمار باید به تمام سطوح به طور صحیح گزارش شود .
- بیان روشن تعاریف این بیماریها به تمام مراکز بهداشتی درمانی (دولتی و خصوصی) که در مراقبت نقش دارند.
- شناسایی افراد در معرض تماس در بیماریهایی که احتمال انتقال انسان به انسان وجود دارد ، بسیار مهم است .
- برقراری روش های مناسب جمع آوری داده ها ، بررسی و تجزیه و تحلیل آنها و روش های مداخله و ارسال پس خوراند اطلاعات
- فعالیت های نظام بهداشتی باید براساس یک روند منطقی حاصل از اطلاعات هدایت شوند.
- اختصاص منابع مناسب و موثر و بدون کمبود
- تهیه سریع اطلاعات کافی تا پس از آن فعالیت موثر انجام گیرد .
- برقراری همکاری بین بخشی قوی با سایر ارگان ها به خصوص سازمان دامپزشکی و مسئولین سیاسی در سطح کشوری ، استانی و شهرستانی
- تشویق افراد فعال در کنترل بیماری